

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy v právní věci žalobce **A. H. a. s.**, se sídlem v O., W. 301/20, zastoupeného JUDr. Martinem Vychopeněm, advokátem se sídlem v Benešově, Masarykovo náměstí 225, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2015, č. j. 34436/15/5100-41458-711929, ve věci zajištění daně,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou dne 11. 12. 2015 se žalobce domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzeny zajišťovací příkazy Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 11. 8. 2015, č. j. 1480903/15/3101-80542-800355; 1481523/15/3101-80542-800355; 1481658/15/3101-80542-800355; 1482612/15/3101-80542-800355; 1483101/15/3101-80542-800355; 1483323/15/3101-80542-

800355; 1483876/15/3101-80542-800355; 1484240/15/3101-80542-800355; 1484560/15/3101-80542-800355; 1484750/15/3101-80542-800355, jimiž bylo žalobci uloženo, aby zajistil úhradu daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), která dosud nebyla stanovena, složením jistoty na účet správce daně, a to za období leden 2013 ve výši 357.895 Kč, za období únor 2013 ve výši 745.373 Kč, za období březen 2013 ve výši 3.282.231 Kč, za období duben 2013 ve výši 4.706.776 Kč, za období květen 2013 ve výši 2.258.391 Kč, za období červen 2013 ve výši 1.414.319 Kč, za období červenec 2013 ve výši 2.232.768 Kč, za období srpen 2013 ve výši 1.582.799 Kč, za období září 2013 ve výši 1.413.899 Kč a za období říjen 2013 ve výši 874.605 Kč.

Žalobce namítá, že správce daně dospěl ke svému právnímu názoru o dodatečném stanovení daně na základě právního názoru, který dosud nebyl prověřen správní ani soudní judikaturou. Podle tohoto názoru na žalobce, jako na objednatele přepravy či samotného dopravce, přešlo právo nakládat s pohonnými hmotami jako na vlastníka bezprostředně po jejich pouhém stočení do cisterny od dodavatele v jiném členském státu a byl to právě žalobce, který měl uplatnit daň z pořízení zboží z jiného členského státu. Zároveň tak měl žalobce ztratit nárok na odpočet na DPH při dodání od svého bezprostředního tuzemského dodavatele, protože k dodání pohonných hmot došlo na území jiného členského státu a česká DPH byla účtována neoprávněně. Tento právní názor považuje žalobce za zásadně nesprávný. Pohonné hmoty byly žalobci dodány v obchodním řetězci, což je naprosto obvyklé, zejména z důvodu uzavřených smluv na odběr sjednaného množství pohonných hmot (tzv. kontingenty). Na základě rámcové kupní smlouvy na dodávku pohonných hmot, kterou uzavřel dne 4. 10. 2011 s K. F. D. s. r. o., bylo mezi žalobcem a touto společností sjednáno, že místem plnění podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), je místo, kde je zboží uvedeno v České republice do volného daňového oběhu a dále bylo ujednáno, že žalobce převezme zboží v místě uvedení do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky. Dále žalobce poukázal na smlouvu o přepravě č. 09/2011, na jejímž základě prováděla společnost R. s. r. o. přepravu pohonných hmot pro žalobce. Podle této smlouvy byla doprava ve prospěch žalobce započata okamžikem, kdy bylo dodání zboží ukončeno v systému EMCS s tím, že místem zahájení přepravy byla konkrétní místa v České republice.

Žalobce se důrazně ohrazuje proti tvrzením správce daně o tom, že přeprava započínala fakticky na území jiného členského státu a takto byla přeprava žalobci účtována, přestože na účetních dokladech bylo uvedeno, že se jedná pouze o přepravu v rámci tuzemska. Žalobce si přepravce sám nevolil, ale byl mu určen dodavatelem, společností K. F. D. s. r. o., cena za přepravu se neskládala jen z ceny za ujeté kilometry, ale i z dalších položek. Závěry správce daně o tom, že účtované přepravné bylo fakticky účtováno za mezinárodní přepravu, jsou nepodložené a nesprávné, neboť správce daně uvedl, že jeho závěry jsou odůvodněny výpočty, které učinil. Tyto však neprezentuje a nelze je tak přezkoumat.

Žalobce dále považuje za zcela nedostatečné správní uvážení o hrozbě nebezpečí z prodlení. Žalobce tvrdí, že v jeho případě nebyl splněn ani druhý zákonem stanovený předpoklad pro vydání zajišťovacích příkazů, jímž je obava, že dodatečně stanovená daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo že v této

době bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Závěry, které o tomto učinil správce daně, považuje žalobce za nekonkrétní a spekulativní a s ohledem na dosavadní daňovou bezúhonnost, podnikatelské aktivity a záměry žalobce a jeho disponibilní finanční prostředky, za nesprávné.

Žalobce dále namítá, že v jednotlivých zajišťovacích příkazech chybí podstatná náležitost, kterou je dle § 102 odst. 1 písm. e) daňového řádu lhůta k plnění.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby, neboť námitky žalobce považuje za nedůvodné a má za to, že rozhodnutí správce daně i žalovaného netrpí nezákonností či vadou řízení.

Krajský soud již dnes přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K posuzované tematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 25. 11. 2015, č. j. 5 Afs 77/2015-43 (dostupný na www.nssoud.cz), když uvedl, že relevantním je okamžik, kdy bylo na daňový subjekt převedeno právo nakládat se zbožím jako vlastník. Správce daně tedy ve svém rozhodnutí musí učinit úvahu, o tom, ve kterém okamžiku získal žalobce právo nakládat s těmito pohonnými hmotami jako vlastník. Tento okamžik je pak okamžikem, podle něhož se určí místo plnění při dodání zboží podle ustanovení § 7 ZDPH.

Tak se v tomto posuzovaném případě stalo, neboť správce daně ve svém rozhodnutí uvedl, že jednatel společnosti a společník společnosti Rorento s. r. o., P. M. uvedl, že v letech 2012 a 2013 prováděl přepravu pohonných hmot mimo jiné pro žalobce, kdy kontaktní osoba z této společnosti (předseda představenstva daňového subjektu F. Č.) ho instruoval, jak má vypsát doklad CMR k jednotlivým přepravám, a že do kolonky příjemce má vepsat společnost E. I. a. s. Brno. U všech přeprav panu M. přišel mail od žalobce – kde co naložit, složit, kde ukončit přepravu, oběh dokladů. Dále p. M. uvedl, že pohonné hmoty byly nakládány v Mariboru, Berlíně a ve Vlčanech (SK) a v případě dodávek pro žalobce byly stáčeny v různých zemědělských společnostech v ČR. Na základě výše uvedených informací má správce daně za to, že žalobce přepravu pohonných hmot z místa nakládky mimo tuzemsko zajišťoval a měl jako jediná osoba právo disponovat po jeho převzetí a nakládce v jiném členském státě po celou dobu jeho přepravy až k finálním odběratelům v tuzemsku. Fakticky tak mohl rozhodnout a ovlivnit, zda k této přepravě skutečně dojde. V těchto případech tedy žalobce uskutečnil z těchto států přemístění zboží ve smyslu čl. 17 Směrnice Rady 2006/112/ES a ustanovení § 16 odst. 5 písm. a) ZDPH. Místo plnění dle ustanovení § 7 odst. 1 ZDPH se nachází ve státě, kde se zboží v okamžiku jeho dodání nacházelo, tedy mimo tuzemsko. a proto správce daně nepovažuje doklady, které byly vystaveny dodavatelem žalobce za prodej těchto pohonných hmot, za daňové doklady vystavené za zdanitelná plnění, která jsou dle ustanovení § 2 ZDPH předmětem daně v tuzemsku. Žalovaný se s odůvodněním správce daně ztotožnil.

Krajský soud považuje tuto úvahu a její závěr za zcela legitimní a v souladu s výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, č. j. 5 Afs 77/2015-43.

Z výpovědi jednatele společnosti, která pro žalobce zajišťovala přepravu pohonných hmot, jednoznačně vyplývá, že to byl žalobce, kdo od okamžiku dodávky zboží společností K. F. D. s. r. o., tedy mimo území ČR, fakticky disponoval pohonnými hmotami, neboť dával pokyny dopravci, jak má se zbožím nakládat, kde a co má dopravce naložit, složit, kde má dopravce ukončit přepravu, oběh dokladů, tedy nakládal již s předmětným zbožím jako jeho vlastník (což jsou rozhodná kritéria, která vytkl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2015, č. j. 5 Afs 77/2015-43). Správce daně tedy zcela správně určil, že místo plnění je v tomto případě mimo tuzemsko a žalobce uplatnil nárok na odpočet daně protizákonně. Námitka žalobce týkající se nesprávného právního posouzení místa plnění a oprávněného nároku na odpočet DPH je tak nedůvodná.

Ohrazuje-li se žalobce proti mezinárodní povaze přepravy, nezbyvá než odkázat na právě provedené hodnocení důkazů, zejm. na výpověď jednatele přepravce, který potvrdil, že žalobce disponoval pohonnými hmotami již od jejich nakládky v cizině až po jejich vyskladnění v tuzemsku. Namítá-li žalobce současně, že správce daně měl své úvahy odůvodnit výpočty, které neprovedl, konstatuje soud, že především žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí jasně prezentuje, že se nejedná o žádné výpočty, ale o srovnání ceny za přeshraniční přepravu, jak ji žalobci fakturovaly společnosti T., A. H. a K. a. s cenou, kterou žalobci fakturovala společnost R.. Jedná se navíc toliko o podpůrný argument, kdy základním nosným důkazem k příhraniční povaze přepravy je výpověď svědka M. (viz výše).

Co se týče námitek týkajících se vydání zajišťovacího příkazu z hlediska zákonem stanovených předpokladů pro vydání zajišťovacích příkazů, k tomu krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104, dostupný na www.nssoud.cz, uvádí, že správce daně při vydání zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou provádí ve smyslu ustanovení § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu („dále jen „daňový řád“), za předpokladu, že je odůvodněná obava, tj. přiměřená pravděpodobnost, dvojí hypotetizaci:

- 1) že daň bude v budoucnu stanovena a zároveň
- 2) že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi.

Nejvyšší správní soud dále uzavřel, že důvody vztahující se k oběma prvkům musí být uvedeny v odůvodnění zajišťovacího příkazu. Jsou-li důvody nasvědčující pravděpodobnosti, že daň bude stanovena, „slabší“, lze zajišťovací příkaz přesto vydat, jsou-li zjištěny „silné“ důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně. Silné důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně Nejvyšší správní soud spatřuje např. v tom, že se daňový subjekt zbavuje majetku, ukončuje podnikatelskou činnost apod.

Obdobně se k této otázce vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 4. 2014, 1 As 27/2014-31, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 3049/2014, v němž judikoval, že zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá odůvodněnou obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit.

Správce daně nemusí v řízení o vydání zajišťovacího příkazu obšírně prokazovat otázky související se stanovením samotné daně (což vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48, www.nssoud.cz), musí však výše uvedené skutečnosti alespoň osvědčit. Jak uvedl krajský soud výše, správní orgány tuto povinnost splnily ohledně úvahy týkající se přiměřené pravděpodobnosti, že daň bude v budoucnu stanovena, a stejně tak je krajský soud názoru, že správní orgány řádně osvědčily skutečnosti i ohledně druhého zákonného předpokladu pro vydání zajišťovacího příkazu podle ustanovení § 167 odst. 1 daňového řádu, a sice že v době vymahatelnosti daně bude tato nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi.

Správní orgány spatřují tyto skutečnosti v tom, že žalobci ke dni 26. 5. 2015 zanikla registrace distributora pohonných hmot, jelikož neprodloužil bankovní záruku od Komerční banky a. s. dle ustanovení § 6n odst. 1 písm. b) zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách, od tohoto data tedy žalobce nemá oprávnění k provozování své hlavní ekonomické činnosti, kterou do té doby vykonával, a to distribuce (nákup a prodej) pohonných hmot. Z toho správní orgán dovodil, že u žalobce zřejmě dojde k výraznému poklesu obrátu a v souvislosti s tím i poklesu množství pohonných hmot, které měl z titulu distributora pohonných hmot ve vlastnictví. Dále správce daně uvedl, že dne 14. 5. 2015 byla založena nová obchodní korporace A. H. i. s. r. o., kde jediným jednatelem a společníkem je Ing. F. Č. (předseda představenstva žalobce). Dle údajů ze živnostenského rejstříku je předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, zprostředkování obchodu, služeb, velkoobchod a maloobchod. Dne 2. 6. 2015 podala tato společnost přihlášku k registraci k DPH. Dne 4. 6. 2015 podal žalobce žádost o prominutí zálohy na daň z příjmů právnických osob. Jako důvod žalobce uvedl, že v návaznosti na předběžnou účetní uzávěrku a předběžný výpočet daňové povinnosti bude žalobci vyplývat povinnost platit zálohy v mnohem menších částkách než doposud. Z těchto všech skutečností má správce daně oprávněnou obavu z toho, že činnost žalobce bude rázně utlumena a ve veškerých činnostech, které vykonával žalobce, bude pokračovat společnost A. H. i. s. r. o. V budoucnu by tedy žalobce neměl takové obraty, aby byl schopen uhradit případnou vzniklou daňovou povinnost. Dále správce daně zjistil, že k 11. 3. 2015 žalobce vlastnil dva osobní automobily, žádná další vozidla potřebná k pokračování ekonomické činnosti jako distributora pohonných hmot (např. tahače, cisterny, návěsy atd.) žalobce nevlastní. Žalobce tedy nevlastní vozidla v takové hodnotě, aby jimi bylo možno uhradit případnou vzniklou daňovou povinnost. Ohledně vlastnictví automobilů žalovaný navíc následně při odvolacím řízení zjistil, že i tyto dva osobní automobily již žalobce převedl do vlastnictví jiné osoby. Z těchto všech uvedených skutečností měl správce daně obavu, že dosud nestanovená DPH bude v době její vymahatelnosti nedobytná, popřípadě bude její vybrání spojeno se značnými

obtížemi. Žalovaný se s touto úvahou správce daně ztotožnil a rovněž soud ji považuje za zcela logickou a legitimní, v souladu s ustanovením § 167 odst. 1 daňového řádu a výše uvedenými závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem, kdy se v případě žalobce a správce daně zjištěných skutečností jedná o „silné“ důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně. Proto soud shledal i tuto námitku žalobce jako nedůvodnou.

K poslední námitce žalobce, že v jednotlivých zajišťovacích příkazech chybí podstatná náležitost, kterou je dle § 102 odst. 1 písm. e) daňového řádu lhůta k plnění, soud uvádí, že ustanovení § 167 odst. 3 daňového řádu stanoví, že *není-li nebezpečí z prodlení, správce daně uloží daňovému subjektu, aby do 3 pracovních dnů tuto částku daně zajistil ve prospěch správce daně složením jistoty na jeho depozitní účet. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz vykonatelný okamžikem oznámení daňovému subjektu*. Tedy, není-li v zajišťovacím příkaze žádná lhůta k plnění stanovena, je tento vykonatelný okamžikem doručení. Ostatně i znění ustanovení § 102 odst. 1 písm. e) daňového řádu stanoví, že rozhodnutí obsahuje lhůtu k plnění, je-li nutné ji stanovit. Tak tomu v tomto případě není, neboť ustanovení § 167 odst. 3 daňového řádu jednoznačně vymezuje okamžik vykonatelnosti zajišťovacího příkazu.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 11. dubna 2017

Za správnost vyhotovení:
Veronika Koutníková

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu